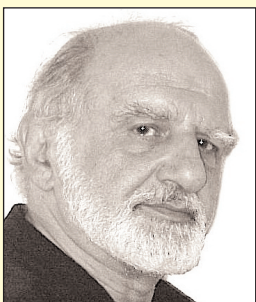

Μαξίμου ενάντια

Καλημέρα κ. Πρόεδρε

Να την χαιρέσετε Τέτοια «ανθρωπιά»

Δανείζομαι μια παράγραφο από το ξέσπασμα του αειθαλούς ογδοντάχρονου **Νίκου Δήμου**, ο οποίος με άρθρο του στην ιστοσελίδα «**Protagon**» σχολιάζει πικρά την απόφαση της «προοδευτικής» μας κυβέρνησης να επιβληθεί ΦΠΑ και στα γηροκομεία, η επί το πλέον εύχο στους «οίκους ευγηρίας»:

« Τα γεροντάκια, βρε! Τι είναι τα γηροκομεία, πεντάστερα ξενοδοχεία; Αποθήκες ανθρώπων είναι, μόνων και ανεπιθύμητων, ανάμεσα στη δουλειά και το φέρετρο.

Όταν μία κοινωνία κατατρέπει τα ασθενέστερα μέλη της, δεν είναι για σχολίο, ούτε για κριτική. Είναι για φτώσιμο!».

Ναι, για φτώσιμο είναι μια πολιτική ηγεσία που επιδεικνύει τέτοια κοινωνική βαρβαρότητα απέναντι στους ξωμάχους, στους γέροντες και τις γεροντίσες. Κοινωνική βαρβαρότητα που υποτίθεται ότι κατά τα άλλα καταδικάζεται από την Αριστερά. Αλλά είναι και ξένη προς κάθε ελληνική παράδοση. Προς βασικά διαχρονικά στοιχεία του πολιτισμού μας. Που μας δίδασκε αρχαίοθεν τον σεβασμό προς τους γέροντες. Τους οποίους οι προγονοί μας ανήγαγαν σε ιερά πρόσωπα.

Αλλά υπάρχει κάτι που δεν έχουν καταλάβει οι Κατρούγκαλοι οι εκατομμυριούχοι Σταθάκηδες και όλοι όσοι επιτίπτον με τόση μανία επί των συνταξιούχων.

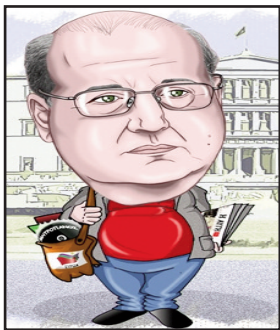
Θεωρούν απολύτως βέβαιο ότι δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουν σοβαρό πρόβλημα από τους γέροντες, διότι δεν συνιστούν κάποια ισχυρή συντεχνία, ικανή να προβεί σε δυναμικές αντιδράσεις. Και ως προς αυτό έχουν δίκιο.

Αγνοούν όμως ότι χτυπώντας συνεχώς το εισόδημα των συνταξιούχων προκαλούν παράπλευρες άπολις στις νεώτερες γενιές. Και αυτό θα το βρουν, αργά ή γρήγορα, μπροστά τους.

Φαίνεται ότι περισσεύουν στα άνω δώματα της σημερινής εξουσίας –όπως άλλωστε συνέβαινε και με τους προκατόχους τους- εκείνοι που είναι ξεκομμένοι από την κοινωνική πραγματικότητα, όπως έχει διαμορφωθεί στα χρόνια της κρίσης. Ίσως δεν υποπτεύονται καν πόσοι νέοι άνθρωποι, άνεργοι και άεργοι, συντηρούνται στοιχειωδώς από το υστέρημα του συνταξιούχου παππού και της γιαγιάς. Και πόση οργή και ξεσπάσματα θα προκαλέσει η απώλεια της ικανότητας των παππούδων να συνδράμουν τα παιδιά και τα εγγόνια τους.

Πορεύεσθε κ. Πρόεδρε με το αίσθημα υπεροχής που σας δίνει το γεγονός ότι, ως τώρα, έχετε αναδειχθεί ως πρωθυπουργός tefal. Που ό,τι και αν κάνει, όσο στραβά και αν είναι, τίποτε δεν κολλάει επάνω του. Όλα γλιστρούν και φεύγουν. Και με την επίγνωση του ότι απέναντί σας έχετε μια αξιωματική αντιπολίτευση βυθισμένη στην εσωτερική μιζέρια της. Ως τότε όμως;

Γ. Π. ΜΑΣΣΑΒΕΤΑΣ
giorgis@massavetas.gr

Ωραία και συγκινητική αυτή η τελετή με την ομιλία του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας στη Βουλή των Ελλήνων. Με τα τόσα καλά λόγια που επιφύλαξε για την χώρα μας και το λαό μας. Και κυρίως με την υπόσχεση ότι θα συνεχίσει να στέκεται στο πλευρό μας.

Παρά πολύ ωραία όλα αυτά και χρήσιμα. Ιδίως αν είναι και διδακτικά.

Αν δηλαδή ο σημερινός Αλέξης Τσίπρας, για τον οποίο επίσης επιφύλαξε φιλόφρονες λόγους ο Φρανσουά Ολαντ, έχει διαδεχθεί ότι στην διεθνή πολιτική δεν προσέρχεται με το πνεύμα που εξέφραζε άλλοτε χαρκτηρίζοντας τον Γάλλο πρόεδρο με την λειδορία «Ολαντρέου».

Ότι δεν βαυκαλίζεσαι δηλαδή, ελπίζοντας ότι στη διεθνή σκηνή θα σε στηρίξουν κάποια μικρά κομμουνιστικά κόμματα και ηγέτες όπως ο Μελανσόν της Γαλλίας ή ο Γκίζι της Γερμανίας.

«Περασμένα ξεχασμένα» θα πουν οι πολιτικοί φίλοι του Συριζα. Περασμένα, ναι. Αλλά όταν είναι και ξεχασμένα, δεν σε βοηθούν να καταλάβεις τα πρότερα λάθη σου, με κίνδυνο να τα επαναλάβεις.

Απομένει να δούμε τα πρακτικά αποτελέσματα αυτής της επίσκεψης, που βεβαίως, πέρα από τα ωραία λόγια, δεν είναι άμοιρη συγκεκριμένων ενδιαφερόντων, η επί το ακριβέστερο συμφερόντων.

Δεν τους κουβάλησε δα, τόσους Γάλλους εκπροσώπους επιχειρήσεων, έτσι για να έχει καλή συντροφιά ο κ. Ολάντ.

Περιμένει να πάρει η χώρα του ένα καλό μερίδιο από δουλειές στην Ελλάδα. Και αυτό δεν είναι καμίας μορφής μομφή. Ετσι κτίζονται οι

Η πίσω πλευρά

Στα γεγονότα και τα πρόσωπα

του Χρήστου Παπανικού

του Ανδρέα Πετρούλακη

του Ηλία Μακρή

διεθνείς σχέσεις. Πάνω στη βάση των αμοιβαίων συμφερόντων.

Τα περί αισθημάτων συμπαθείας και φιλίας, είναι τα απαραίτητα καλογολικά στοιχεία που συνοδεύουν και επενδύουν τους «καλούς λογαριασμούς».

Αρκεί οι δικοί μας κυβερνώντες να έχουν σαφές σχέδιο, να γνωρίζουν που θέλουν να μας πάνε, ποιες πρέπει να είναι οι οικονομικές προτεραιότητες. Και κυρίως πως θα καταφέρουν να πείσουν είτε τους Γάλλους, είτε τους άλλους ξένους επενδυτές, ότι η Ελλάδα είναι μια σοβαρή χώρα, όπου όλα λειτουργούν κανονικά «και με τον νόμο», και ότι δεν έχει στην εξουσία της κάποιους που κατατρίχονται από μονομανίες κατά της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, κατά της επιχειρηματικότητας.

Να πείσουμε ότι εδώ δεν βασιλεύει η κουτοπονηρία της εξουσίας.

Αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να πάνουμε να σκέπτονται κουτοπόνηρα οι υπουργοί μας. Όχι μόνον έναντι των διεθνών επενδυτών, αλλά πρωτίστως έναντι των Ελλήνων πολιτών.

Δεν μπορεί να διαμορφωθεί το αναγκαίο κλίμα, όταν υπουργοί σκέπτονται σαν τον Φίλη (άνω αριστερά) και βουλευτές σαν τον Σεβαστακη (άνω δεξιά). Όταν δηλαδή εκείνοι που έχουν πρωτίστως κατά νου είναι μόνον το πολιτικό κόστος. Και αν κάτι δεν διαταράσσει την κομματική τους βάση, αν εκείνοι που θίγονται δεν είναι ψηφοφόροι του ΣΥΡΙΖΑ, τότε όλα δικαιολογούνται.

Η γαλλική λέξη που χαρακτηρίζει τέτοιες αντιλήψεις είναι «ammorales» και η ελληνική «ανήθικες». Και ίνα εξίσου απεχθείς.

Ο οπισθογράφος

Γεωργίου Γιωργιάδη

Γεωργίου Γιωργιάδη